

onrechtmatige handelingen van ING. Dit brengt mee dat met de bedoelde, vóór de eerste procedure geschreven brieven de onderhavige vorderingen niet zijn gestuit.

3.10 In de dagvaarding voor het executie-kort geding van 18 juni 2008 hebben Hofs c.s. doen zeggen dat zij een bodemprocedure tegen ING zouden gaan voeren, en dat zij ING aansprakelijk hielden voor de schade die zij door toedoen van ING hadden geleden en nog zouden lijden. Voor die mededeling geldt hetzelfde als hierboven is overwogen ten aanzien van de voor de eerste procedure verzonden brieven. ING mocht aannemen dat de korte tijd later aanhangig gemaakte civiele procedure de aangekondigde procedure was, en behoefde er geen rekening mee te houden dat er daarna nog een andere procedure zou volgen.

3.11 Hofs c.s. verwijzen naar een tweetal brieven die dateren van na de aanvang van de eerste procedure tussen partijen, te weten hun brieven van 7 augustus 2008 (prod. 86) en van 12 januari 2009 (prod. 90). In de eerste van die brieven verlangden Hofs c.s. deblokkering van hun rekening. In die brief wordt geen aanspraak gemaakt op schadevergoeding. In de tweede van die brieven stellen Hofs c.s. onder meer: *"Weliswaar zullen wij al deze leugens van de ING en de zeer vergaande gevolgen voor ons, zowel mentaal als financieel, in civiele procedures aan de kaak stellen en desnoods gaan we door tot de Hoge Raad ... Wij zullen overgaan tot het indienen van een uitgebreide klacht bij de AFM ... De corrupte handelwijze van de ING moet aan de kaak gesteld worden ..."* In het licht van het feit dat de eerste procedure toen aanhangig was bij de rechtbank, kunnen die opmerkingen niet worden opgevat als een ondubbelzinnig voorbehoud van een recht op schadevergoeding, dat eerst in een volgende procedure aan de orde zou worden gesteld. Ook met deze twee brieven is de verjaring van dat recht dan ook niet gestuit.

3.12 Hofs c.s. verwijzen in dit verband (in bedoelde akte sub p) en q)) tevens naar telefoongesprekken en gesprekken met ING, waarin ING aansprakelijk zou zijn gesteld. Die gesprekken voldoen niet aan het vereiste van schriftelijkheid, zodat zij niet kunnen gelden als stuitingshandelingen. Met betrekking tot het saneringsplan waarnaar Hofs c.s. tevens verwijzen, geldt dat dat stuk niet aan ING is gericht, zodat het evenmin in aanmerking komt.

3.13 Uit het voorgaande vloeit voort dat de vorderingen tot schadevergoeding die betrekking hebben op handelingen van ING, gepleegd vóór 17 oktober 2007 (vijf jaar voor de aansprakelijkstelling van 17 oktober 2012), zijn verjaard. Hofs c.s. hebben zich in die periode van vijf jaar, zoals hiervoor overwogen, niet op ondubbelzinnige wijze het recht op nakoming van de verbintenis tot schadevergoeding voorbehouden, zodat de verjaring niet is gestuit. De vorderingen sub I tot en met VI komen daarom niet voor toewijzing in aanmerking.

3.14 Het hof voegt daaraan ten overvloede nog het volgende toe. Zoals hierboven in rov. 3.6 is overwogen, staat tussen partijen bij gewijsde vast dat ING bij de totstandkoming van de overeenkomst haar zorgplicht jegens Hofs c.s. niet heeft geschonden. Zou de vordering van Hofs c.s. wat betreft de periode van totstandkoming niet zijn verjaard, dan zou het in deze procedure slechts kunnen gaan om handelingen van ING die enerzijds geen schending van haar hier bedoelde zorgplicht opleveren, maar anderzijds wel onrechtmatig zijn jegens Hofs c.s.. In zijn algemeenheid is niet goed denkbaar dat ING bij de totstandkoming van de overeenkomst onrechtmatig jegens Hofs c.s. zou kunnen handelen zonder daarbij tevens haar zorgplicht te verzaken; door jegens hen onrechtmatig te handelen verzaakt zij immers vrijwel per definitie tevens haar zorgplicht in de relatie zoals die tussen partijen gold, te weten bank/geldschietter tegenover potentiële klant/geldnemer. Hofs c.s. maken met hun grieven

niet duidelijk welke handelingen van ING, hoewel niet strijdig met de zorgplicht, toch onrechtmatig zijn geweest. Uit hun stellingen blijkt wel dat Hofs c.s. het niet eens zijn met de beslissingen uit de eerste procedure. Dat is echter op zichzelf onvoldoende reden om het handelen van ING opnieuw te beoordelen zonder acht te slaan op hetgeen in de eerste procedure is beslist. Dit brengt mee dat, ook al waren de vorderingen niet verjaard, deze in de onderhavige procedure niet tot het door Hofs c.s. gewenste resultaat hadden kunnen leiden.

3.15 De vordering sub VII betreft de rente en kosten die ING in de periode van 23 juli 2007 tot en met 16 juli 2009 in rekening heeft gebracht ad € 19.874,94. Hofs c.s. vorderen daarvan terugbetaling. Uit de dagvaarding en de overige processtukken blijkt echter niet waarom Hofs c.s. menen dat in die periode geen rente en kosten verschuldigd waren. Hofs c.s. betogen (in de dagvaarding sub 152) dat tijdens de duur van de schuldsaneringsregeling geen rente was verschuldigd, maar waarom in de periode na beëindiging van de schuldsanering geen rente zou zijn verschuldigd, leggen Hofs c.s. niet uit. Daarom is evenzeer onduidelijk waarom ING die rente en kosten zou moeten terugbetalen. De vordering is daarom ongegrond.

3.16 De vordering sub VIII betreft een bedrag van € 75.000 dat Hofs c.s. hebben moeten betalen aan een particuliere geldschieder om de executoriale verkoop van hun woning te voorkomen. Hofs c.s. leggen aan die vordering ten grondslag dat ING onrechtmatig zou hebben gehandeld door de veiling ondanks de juridische misslagen van de voorzieningenrechter in het vonnis van 30 juni 2008 toch door te zetten. In hun toelichting maken Hofs c.s. vele bezwaren tegen het kort geding vonnis.

3.17 Het hof zal die bezwaren niet uitvoerig bespreken. De onderhavige procedure is daarvoor niet de juiste plaats; deze betreft immers niet een hoger beroep tegen dat kort geding vonnis. In deze procedure is slechts van belang of ING op 30 juni 2008 had moeten begrijpen, niet alleen dat zij de executieveiling niet mocht doorzetten, maar ook dat het vonnis waarin haar dat werd toegestaan, zodanig onjuist was dat zij zich daarnaar niet mocht gedragen.

3.18 Van belang is in dit verband dat ING het krediet heeft verleend aan Hofs c.s., en dat het zo mogelijk per 1 juli 2003 zou worden overgezet naar Xenon Webstore B.V. Die omzetting is niet gebeurd omdat Xenon Webstore B.V. niet aan de voorwaarden voldeed. De kredietfaciliteit aan Hofs c.s. is toen voortgezet. In de brief van ING van 19 februari 2004 (prod. 10 bij conclusie van antwoord) is vermeld dat de kredietfaciliteit per 1 juli 2003 voorlopig was gecontinueerd voor een periode van maximaal 1 jaar. In reactie op de buitengerechtelijke vernietiging/ontbinding van de kant van Hofs c.s., schreef ING bij brief van 26 april 2004 (prod. 12 bij conclusie van antwoord) onder meer: *"Mocht het door uw cliënten verschuldigde saldo op enig moment, bij voorbeeld ... door het niet opbrengen van de geconditioneerde algehele aflossing per 1 juli 2004 buiten de limiet geraken, dan resteert ons niets anders dan het opzeggen van de faciliteit, gevolgd zo nodig door het uitwinnen van de hiervoor verstrekte hypothecaire zekerheid."* Vervolgens werd door VNI beslag gelegd op de woning en werd het faillissement van Hofs c.s. aangevraagd, gevolgd door de schuldsaneringsregeling.

3.19 Uit bovenbedoelde brieven is duidelijk dat ING de kredietfaciliteit slechts tot 1 juli 2004 wilde verlengen. Hofs c.s. hebben niet verzocht om verdere verlenging. Het krediet is niet terugbetaald, noch door Xenon Webstore B.V., noch door Hofs c.s.; Hofs c.s. hebben